

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΜΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Ἡ ζωὴ τοῦ κ. Ὁρέστη Μακρῆ. Πῶς ἔγινε... μπεκρῆς. Μαθητὴς τῆς χορωδίας καὶ μαραγκὸς στὸ Κολωνάκι. Ὁ κ. Μακρῆς ἔμπροσς «κατασχεμένων τοῦ τελωνείου». Πῶς ἔγινε χαρτέμπορος. Ἡ κ. Κούλα Γκιουζέππε. Ταμίας στὸ φαρμακεῖο «Ἱπποκράτειον καὶ στὰ «Ἠνωμένα Βουστάσια» Ἡ περιπέτειες τοῦ κ. Β. Μεσολογγίτη: Φοιτητῆς, ποιητῆς, δημοσιογράφος καὶ «Μωρίς... Τσουβαλιέ»

Γ"

Ο Κ. ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

Ἐπάρχουν ἡθοποιοὶ στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο ποὺ λατρεύονται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ κοινὸ τους γιατί ἔτυχε νὰ τοῦ κάμουν ἐντύπωση σ' ἓνα νούμερο, σὲ μιὰ σκηνή. Τὸ «σουξέ» τοῦ Κυριακοῦ παραδείγματος χάριν εἶνε ὁ θλάμης τῆς παληᾶς Ἀθήνας. Τοῦ Ἀυλωνίτη ὁ συνταξιούχος δημόσιος υπάλληλος. Τοῦ Ἰατροῦ ὁ ἀριστοκράτης μάγκας, τοῦ Μεσολογγίτη ὁ «ζόρικος» φίλος τῆς καρδιάς καὶ τοῦ Μαυρέα ἡ «Σμυρνιά» τοῦ τρίτου φύλου.

Γιὰ τὸν Ὁρέστη Μακρῆ τὰ πράγματα ὁμῶς διαφέρουν. Αὐτὸς εἶνε τὸ μεράκι τοῦ μεθυσμένου Ἑλληνα ποὺ «ἔγινε μπεκρῆς γιὰ τὰ δυὸ ματάκια μιᾶς μικρῆς» καὶ ποὺ θασανίζεται πάλιν «γιὰ τὰ μάτια αὐτῆς τῆς τσαχπίνας ποὺ ἔχουνε τὸ χρώμα τῆς ρετσίνας». Αὐτὸς εἶνε ὁ Μακρῆς. Μόλις θὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί του στὴ σκηνή μετὰ τὸ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει πηλὴ τὰ «σκονάκια» του καὶ πιάση συζήτησι μετὰ τὸ «ξαστερφάκι» του καὶ «γιὰ τὸν κόσμον ποὺ γυρίζει», ὅλοι ξεσποῦν σὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Τὴν



ἴδια ἐπιτυχία ἔχει ἀκόμη στὸ νούμερο θηλυπρεπῶν νέων καὶ στὴ «γλωσσὸν τῆ Σμυρνιά» ποὺ κυνηγάει τὰ ἀντρίκια στὰ σοκκάκια. Ὁ Ὁρέστης Μακρῆς εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὶν συμπαθεῖς ἡθοποιοὺς μας. Ποιὰ ὁμῶς ἦταν ἡ ζωὴ του πρὶν ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴ του καριέρα; Ἐδῶ τὰ πράγματα εἶνε λιγάκι μπερδεμένα. Ἐκεῖνος ὑποστηρίζει ὅτι ἦταν μαθητὴς τῆς Χορωδίας κι' ὅτι πήδησε στὴ σκηνή ὅπως... ἓνα ἀστερί πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ! Οἱ φίλοι του ὁμῶς καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ παρακολούθησαν τὸ δρόμο τῆς ζωῆς του καὶ ποὺ τὸν γνώρισαν καὶ στὰ καλὰ καὶ στὰ «ἀνάποδα» χρόνια του, διηγούνται γι' αὐτὸν ἀνευ φόβου φυσικὰ καὶ πάθους καὶ χωρὶς νὰ θέλουν νὰ τὸν πειράξουν, τὰ ἀκόλουθα:

Ὁ Ὁρέστης Μακρῆς ὥς νὰ γίνῃ γνωστὸς καὶ συμπαθὴς καλλιτέχνης πέρασε μιὰ τραγικὴ ζωὴ ἀπογοητεύσεων. Γεννήθηκε τὸ 1908 στὴ Χαλκίδα καὶ στοὺς δρόμους αὐτῆς τῆς πόλεως ἐδίδάχθη τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς ἐλληνικῆς καντάδας. Καὶ φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὸ... δρόμο του. Γύριζε στίς διάφορες ταβέρνες καὶ τραγουδοῦσε, ἔπινε τὰ «σκονάκια» του, γινόταν «ἐν τάξει» καὶ ξεμέθαγε μ' ἓνα γενναῖο ξυλοφόρτωμα τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν κατεδίωκε κ' ἦταν ὁ κακὸς δαίμων αὐτῶν τῶν νεανικῶν διασκέδασεων του. Οἱ τύποι τῶν μπεκρῆδων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἀγαποῦσαν τὸν Μακρῆ γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον γιατί τραγουδοῦσε ὡμορφα καὶ δεύτερον γιατί ἐμιμεῖτο τὴ «Σμυρνιά», μετὰ τὴν τόσο παράδοση καὶ χαρακτηριστικὴ προφορὰ τῆς.

Ξαφνικὰ τὸν Ὁρέστη τὸν ἔπιασε ὁ πόθος τῶν μεγάλων ταξιδιῶν! Ὡνειρευόταν πολιτεῖες, μέγαλα, ὡμορφες γυναικες καὶ δόξα. Κ' ἦρθε στὴν Ἀθήνα καὶ γράφτηκε στὴν Ἑλληνικὴ Χορωδία. Μὰ τὰ πράγματα δὲν ἦσαν τόσο ρόδινα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ. Κι' ἔγινε μαραγκὸς σ' ἓνα μαραγκοῦδικο

τοῦ Κολωνακίου. Ἐβράζε τὴν ψαρόκολλα, μάζευε τὰ ροκανίδια, πλάνιζε τὰ σανίδια κ' εἶχε πάντα ἓνα μολύβι στ' αὐτὴ κι' ἓνα μέτρο στὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιῦ του. Κι' αὐτὰ ἦσαν τὰ μόνα ποὺ τοῦ μείναν ὅταν ναυάγησε ἡ ἐπιχειρήσις καὶ ὁ Ὁρέστης θρέθηκε στὸ δρόμο.

Τότε πράγματι πέρασε τὴν πιὸ κρίσιμη ἐποχὴ τῆς ζωῆς του. Γιὰ νὰ ζήσῃ ἀναγκάστηκε νὰ κάνῃ δουλειὰς τοῦ ποδαριῦ. Πῆρε ἓνα κοφίνι, ἔβαλε μέσα ἓνα σωρὸ ζευγάρια κάλτσες «ἀπὸ τὶς κατασχεμένες τοῦ Τελωνείου», στάθηκε μπρὸς στὴν Ἑθνικὴ Τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ ἄρχισε νὰ διαλαλῇ τὸ ἐμπόρευσμά του. Τότε ἐγνώρισε τὸν σημερινὸ ἐπιχειρηματία τοῦ «Καζινὸ» κ. Ν. Κόντο καὶ μαζὺ του ἔκανε μιὰ νέα ἐπιχείρησι. Ἐπαιρναν τὶς ἐπιστροφές τῶν ἐφημερίδων μ' ἓνα καρροτσάκι καὶ τὶς πουλοῦσαν μετὰ τὴν ὁκτὰ. Κι' ἔτσι ὁ Μακρῆς ἔγινε καὶ χαρτέμπορος. Μὰ δὲν εἶχε λησμονήσει τὴν τέχνη. Ἐξακολουθοῦσε νὰ φοιτᾷ στὴν Ἑλληνικὴ Χορωδία καὶ νὰ καλλιεργῇ τὴ φωνή του. Κ' ἡ πρώτη του θριαμβευτικὴ ἐμφάνισις ἔγινε στὸ θέατρο «Παπαγιάννη». Ἀπὸ τότε ὁ Ὁρέστης Μακρῆς κατέκτησε τὸ κοινὸ τῶν θεάτρων. Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ χειροκροτῆται αὐθόρμητα ἀπὸ τὴ γαλαρία καὶ τὴν πλατεία, ἐνῶ ἄλλοι δὲν μποροῦν νὰ «πάρουν οὔτε καφέ», οὔτε ἓνα δηλαδὴ χειροκρότημα!

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ «μπεκρῆ» τῶν θεάτρων μας, ὁ ὁποῖος σήμερα θρίσκειται στὸ συγκρότημα τοῦ Μακέδου.

Η Κ. ΚΟΥΛΑ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ

Αὐτὴ ἡ τόσο συμπαθὴς καλλιτέχνης μας εἶνε ἓνα ἀληθινὸ χορευτικὸ ταλέντο καὶ πολὺ δίκαια οἱ θαυμασταὶ τῆς τὴν παρομοιάζουν μετὰ τὴν Ζοζεφίνα Μπαίκερ. Ἡ Γκιουζέππε πράγματι εἶνε κι' αὐτὴ σὰν τὴν «Φιφίνα». Ἐχει φανατικούς θαυμαστάς καὶ ἐνθουσιάζει τὸν κόσμον μετὰ τὸ χορὸ τῆς καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς. Ἐχει ἀκόμη τὸ χάρισμα νὰ καταλαβαίνει τί

θέλει τὸ κοινὸ τῆς καὶ νὰ τοῦ τὸ προσφέρῃ τὴν ὥρα ποὺ τὸ χρειάζεται. Τὸ «Κατινάκι», ὅπως ἡ διεθνὴς φήμη «Μαύρη Ἀφροδίτη», εἶχε κι' αὐτὸ τὰ νεανικὰ θάσανά του καὶ τὰ μεράκια του. Ἡ χορεύτρια ἀπὸ τὸ Χάρλεμ ἄρχισε τὸ χορευτικὸ στάδιό τῆς ὥς γκουβερνάντα καὶ χόρευε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰ μικρὰ ποὺ μαζεύνοντοσαν τὶς ἡλιόλουστες μέρες στὸν κήπο τοῦ Λουξεμβούργου, στὸ Παρίσι. Ἡ Κούλα Γκιουζέππε εἶνε... ἰταλικῆς καταγωγῆς! Γεννήθηκε στὴ Νεάπολι τῶν... Ἀθηνῶν. Ὁ πατέρας τῆς ἦταν υπάλληλος τοῦ ζυθεστιατορίου «Ἡδὴ» καὶ μόλις κατάφερε νὰ συντηρῇ τὸ σπιτί του. Ἐτσι τὰ παιδιὰ του ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἀντιμετώπισαν τὸ σκληρὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς καὶ ὑποχρεώθηκαν νὰ σταματήσουν τὸ σχολεῖο καὶ νὰ ἐργασθῶν. Ἐτσι ἡ Γκιουζέππε μετὰ χίλια θάσανα κατάφερε νὰ προσληφθῇ ὡς ταμίας στὸ φαρμακεῖο «Ἱπποκράτειον». Σ' αὐτὸ ἔμεινε ἀρκετὸ καιρὸ εἰσπράττοντας τὸ ἀντίτιμο τῶν διαφόρων φαρμάκων. Εἶχε ἀποχτήσῃ μάλιστα καὶ ἀρκετὴ πείρα καὶ κόντευε νὰ γίνῃ φαρμακοποιός. Μὰ κόντευε κιόλας ν' ἀρρωστήσῃ μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον. Γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ γίνῃ ταμίας τῶν «Ἠνωμένων Βουστασιῶν» τοῦ γνωστοῦ ζαχαροπλαστείου τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκεῖ πειὰ εἶχε νὰ κάνῃ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55).

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

μέ καλὸ κόσμο καὶ μποροῦσε νὰ τρώη κι' ὅσα γλυκὰ ἤθελε. Μὰ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τῆς Γκιουζέππε δὲν ἄρεσαν οὔτε τὰ γλυκὰ, οὔτε τὰ... ξυνά. Εἶχε ἀρχίσει νὰ κυκλοφορῇ στὸν κόσμο, νὰ χορεύη καὶ νὰ καταλαβαίνει τὴν ἀξία της. Καὶ μιὰ μέρα τέλος παράτησε τὸ ταμεῖο, τὰ μειδιήματα τῶν πελατῶν καὶ τὰ σημειώματα τοῦ καταστήματος καὶ θῆκε στὸ θέατρο τὸ Πάσχα τοῦ 1926.

Ἡ Κούλα Γκιουζέππε ὅμως δὲν εἶνε μόνο μιὰ καλὴ ἡθοποιός, ἀλλὰ καὶ μιὰ καλὴ ἀδελφή. Χάρης σ' αὐτὴν ἡ ἀδελφὴς της δὲν δοκίμασαν τίς πικρίες τῆς ζωῆς καὶ μπόρεσαν νὰ μεγαλώσουν μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Μὰ κ' οἱ γονεῖς της εἶδαν στὰ γεράματά τους εὐτυχισμένες μέρες.

Ο κ. Β. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

Ὁ Βασιλάκης ὁ Μεσολογγίτης εἶνε ἴσως ὁ πιὸ παραδοξὸς ἡθοποιός. Μόνος του δημιουργεῖ τοὺς ρόλους του κ' εἶνε δικές του ἡ περισσότερες ἐπιτυχίες του. Ἀλλωστε εἶνε ἀπὸ τοὺς πιὸ μορφωμένους ἡθοποιούς μας καὶ ξεχωρίζει. Ὁ Β. Μεσολογγίτης κανένα δὲν μιμεῖται καὶ κανεὶς δὲν τοῦ μοιάζει. Ἐχει χαρακτήρα καὶ ζωηρὸ παίξιμο. Ἐν τούτοις ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν γινώριζαν ἀπὸ καιρὸ, κανεὶς δὲν φανταζόταν ὅτι ὁ Μεσολογγίτης θὰ γίνονταν ἡθοποιός. Γιατὶ πράγματι ὁ «Βασιλάκης» ἀρχισε τὴν καριέρα του ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Νομικῆς καὶ καλλιτεχνικὸς συνεργάτης τῶν φιλολογικῶν περιοδικῶν. Ὁ Μεσολογγίτης εἶνε γυιὸς μιᾶς πολὺ καλῆς Ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας καὶ γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν κατάφερε νὰ μάθῃ τὴν ἀξία τοῦ χρήματος. Τὰ ξόδευε κι' ἀγαποῦσε τρελλὰ τίς μποέμικες συναναστροφές, τὰ ρωμαντικὰ εἰδύλλια καὶ τὴν ποίησι. Ἐγραφε δὲ πράγματι ὡμορφα ποιήματα κι' ἐξέδωκε καὶ μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ μὲ τὸν τίτλο «Ὁ κῆπος μὲ τὰ ἡλιοτρόπια». Ξαφνικὰ ὁ Μεσολογγίτης πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ θῆγῃ στὸ θέατρο.

— Θὰ κάνω, δήλωσε, τὸ Μωρίς Σεβαλιέ. Θ' ἀνεβῶ στὴ «Μάντρα» τοῦ Ἀττίκ.

Ἐγινε ἡ σχετικὴ ρεκλάμα ἀπὸ τοὺς συναδέλφους κι' ὁ Μεσολογγίτης ἔδρεψε τὴν πρώτη ἐπιτυχία του στὸν θλάμικο ρόλο τοῦ «Μωρίς Τσουβαλιέ»: Κεχριμπαρένιο κομπολογάκι, ρεμπουμπλικίτα... «ἔξυπνη» καὶ φρασεολογία τῆς πλατείας τῶν Ἡρώων. Ὁ Β. Μεσολογγίτης εἶχε θρῆ πειὰ τὸ δρόμο του. Εἶχε γίνει ἡθοποιός. Ἐναν καιρὸ μάλιστα ἔγινε καὶ θιασάρχης.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ «Ἑλληνος Μωρίς Σεβαλιέ, τοῦ ἑκατὸ τῆς ἑκατὸ Ἀθηναίου. Κι' ἀγαπάει τόσο τὸ ἐπάγγελμα του, ὥστε ὅταν κανεὶς τοῦ θυμίζει τὰ ποιήματά του καὶ τὸν «Κῆπο μὲ τὰ ἡλιοτρόπια» τὸν διορθώνει μὲ τὸ καυστικὸ πνεῦμα του:

— Τὸν «Κῆπο μὲ τὰ ἡλιοτρόπια», θὰ ἤθελες νὰ πῆς!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ ἱστορία τῆς Ζαζᾶς Μπριλλάντη κι' ἄλλων ἡθοποιῶν.

ΤΟ «ΠΟΡΤ ΜΠΟΝΕΡ»

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 41)

τὴν ἐξώπορτα. Ὁ Πιέρ μόλις σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο μέσα στὸ γκαράζ, πήδησε κάτω κι' ἔτρεξε κοντὰ της.

— Τί τρέχει; Τί ἔχεις; τὴν ρώτησε.

Ἡ Κριστίν ἔσφιξε τὸ χέρι της ποὺ κρατοῦσε τὴν πλάκα μὲ τὸν Ἅγιο Χριστόφορο καὶ στηρίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἀπὸ τὴ μεγάλη τῆς συγκίνηση.

— Τίποτε, ἀγάπη μου... ψιθύρισε. Δὲν ἔχω τίποτε... Θὰ σοῦ πῶ... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Δὲν ξέρεις πόσο φοβήθηκα, γιατί...

Μὰ δὲν πρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσιν της, γιατί δίχως νὰ τὸ δοῦν, ὅπως ἦσαν ἀγκαλιασμένοι, τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ὁ Πιέρ εἶχε ξεχάσει νὰ κλείσῃ τὰ φρένα του, κύλησε θορυβῶς στὸν κατηφορικὸ δρόμο τοῦ κήπου κι' ἀπότομα τοὺς παρέσυρε καὶ τοὺς δυὸ καὶ τοὺς χτύπησε πάνω στὸν τοῖχο! Καὶ τοὺς δυὸ! Κι' ἐκεῖνη ποὺ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ κι' ἐκεῖνον ποὺ τὴν εἶχε προδώσει... Τὸ χτύπημα ἦταν ξαφνικὸ, δυνατό, ἀπότομο. Τὸ ἀνδρόγυνον θρῆκε τὸ θάνατο χωρὶς νὰ το καταλάβῃ σχεδόν.

Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ δύο πτώματα βρέθηκε κατόπιν ἡ πλάκα μὲ τὸν Ἅγιο Χριστόφορο: τὸ «πόρτ-μπονερ» τοῦ αὐτοκινήτου...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Τ' ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 33)

ρὰ ἐρωτικὰ γράμματα καὶ κάθε μέρα ἡ Λόλα τοῦ ἀπαντοῦσε στὸν ἴδιο τόνο... Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ὁ Γκαστὼν ἄφησε νὰ μεγαλώσουν τὰ γένεια του καὶ τὰ μαλλιά του κι' ἀπὸ ξανθὰ ποὺ ἦσαν τὰ ἔβαψε μαῦρα. Ἐπειτα ἄλλαξε τοὺς τρόπους του, τὸ ντύσιμό του καὶ τὴ φωνή του κι' ὅταν βεβαιώθηκε πειὰ ὅτι ἡ μεταμόρφωσις ἦταν ἀριστουργηματικὴ, ξαναγύρισε στὸ Παρίσι. Συνάντησε τότε τὴ Λόλα καὶ ἀρραβωνιάστηκαν. Ἡ Λόλα, φυσικὰ, δὲν κατάλαβε τίποτε, γιατί ὁ Γκαστὼν ἦταν γεννημένος γιὰ ἡθοποιός. Ἐπειτα ἦρθε πάλι τὸ λεπτὸ ζήτημα τῶν ἐπιπλῶν. Ἡ Λόλα δάγκωσε λίγο τὰ χεῖλη της ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Μουτουνέ εἶχε κιόλας ἑτοιμὸ ἓνα ἐπιπλωμένο διαμέρισμα. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της δὲν δίστασε νὰ τῆς πῇ ὅτι τὰ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ κάποιον γνωστὸ του. Ἡ Λόλα τὰ εἶδε, κατάλαβε πῶς ἦταν ἀπὸ τὸ κατὰστημά της καὶ πῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀρραβωνιαστικὸς της — τί συμπρωσις! — θὰ τὰ εἶχε πουλήσει τοῦ Μουτουνέ, καὶ γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῇ, τοῦ εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα πῶς δὲν ἤθελε μεταχειρισμένα ἐπιπλά στὸ σπίτι της. Ἐπειτα τοῦ πρότεινε νὰ τὰ πουλήσουν. Καὶ πρόσθεσε:

— Ξέρω ἓνα πρόσωπο, ποὺ θὰ θελήσῃ δίχως ἄλλο ν' ἀγοράσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ παλιοπράγματα. Μὰ, γιὰ τὸν κόπο μου, θὰ μοῦ δώσῃς χίλια φράγκα...

Τὸ πρόσωπο ποὺ ἔξερε ἡ Λόλα ἦταν ὁ Ἀνρί Μπρελάν, ὁ ἄλλος ἀρραβωνιαστικὸς της. Ὁ Ἀνρί δὲν ἔφερε καμιὰ ἀντίρρηση καὶ δέχθηκε νὰ τ' ἀγοράσῃ γιὰ δεκαοχτὼ χιλιάδες φράγκα. Ἐπειτα τῆς ἔδειξε ἓνα μάτσο χρεώγραφα, τῆς ἐξήγησε ὅτι δὲν εἶχε ρευστὸ χρήμα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὰ πληρώσῃ ἐκεῖνη μὲ τὰ χρήματά της, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρία. Ὑστερα, φυσικὰ, θὰ τῆς ἔδινε ἐκεῖνος τίς δεκαοχτὼ χιλιάδες. Τῆς εἶπε μάλιστα νὰ κἀνὴ τὸ συμβόλαιο τῆς ἀγορᾶς στ' ὄνομά της, ἀφοῦ θὰ γινόταν σὲ λίγο γυναικὰ του κι' ἔτσι ὅλα τὰ πράγματα θὰ ἦσαν δικά της.

Ἡ Λόλα, ὀλόχαρη, σήκωσε δεκαοχτὼ χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τίς οἰκονομίες της καὶ τίς πῆγε θριαμβευτικὰ στὸν Μουτουνέ. Τὸν πληρώσε ἀμέσως, κράτησε χίλιες δραχμὲς γιὰ τὸν κόπο της καὶ πῆρε τὰ ἐπιπλά. Ἐπειτα τοῦ εἶπε:

— Τὸ ἀπόγευμα νὰ πάμε ν' ἀγοράσουμε τὰ δικά μας...

— Εὐχαριστῶ, μιὰ φορὰ τὴν ἔπαθα!... τῆς ἀπάντησε ὁ Μουτουνέ μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Γκαστὼν...

Ἡ Λόλα ξαφνιαστικὴ, τὸν κύτταξε βαθεῖα στὰ μάτια, κατάλαβε τὴν μεταμόρφωσιν καὶ πρασίνισε ἀπὸ τὴ λύσσα της. Μὰ δὲ μόρεσε νὰ κἀνὴ τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἡ Λόλα τότε ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Ἀνρί.

— Πρέπει νὰ παραλάβῃς τὰ ἐπιπλά... τοῦ εἶπε.

— Ποιὰ ἐπιπλά; ἔκανε ἐκεῖνος μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Δὲν εἶνε δικά μου... Εἶνε δικά σου! Ἐσὺ τ' ἀγόρασες. Ἀλλωστε διαλύω τοὺς ἀρραβῶνες μας πρὶν μὲ παρατήσῃς κι' ἐμένα, ὅπως παράτησες τὸν Γκαστὼν. Εὐτυχῶς ποὺ στάθηκε καλὸς φίλος καὶ μὲ εἰδοποίησε!...

Ἡ Λόλα αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἄνθεξε καὶ λιποθύμησε. Ἐπειτα, ὅταν συνήλθε, ἄλλαξε ἐπάγγελμα κι' ἔγινε μιὰ φρόνιμη δακτυλογράφος.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 42)

στερήσεις. Μόνο τὰ μάτια της, τὰ ἐκφραστικὰ γαλανὰ μάτια της, εἶχαν ἀλλάξει. Σ' ὅλα τ' ἄλλα εἶχε μείνει ἡ ἴδια.

Πῆγαν στὴν ἐκκλησία κι' ἐκεῖ εὐλογήθηκαν οἱ γάμοι μὲ κάθε ἐπισημότητα. Κ' ἡ Μηλιά ξαναγύρισε στὴ Λάνδη ὡς κυρία Γκαζὶ ντὲ Κεντράκ, στὸ πλευρὸ τοῦ συζύγου της.

Μετὰ ἓνα χρόνον, ὁ Γιαννάκης ἔδωσε ἐξετάσεις καὶ μῆκε στὴ Ναυτικὴ Σχολή. Ὁ Εὐτύχιος ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀφρικὴ ὡς ἀξιωματικὸς τῶν Σπαχήδων. Κι' ὁ κ. Ντουμάν χαϊδεύει τώρα στὰ γόνατά του τὸ παιδάκι τῆς Μηλιάς, ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι ποὺ τῆς μοιάζει πολὺ.

Ἡ Εὐτυχία κατοικεῖ στὴ Λάνδη καὶ δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃ ποτέ.

Καὶ ὁ Ζοζὸς; θὰ ρωτήσετε. Ὁ Ζοζὸς λοιπὸν κλαίει ἀπὸ τὴ χαρὰ του κάθε καλοκαίρι ποὺ γυρίζει ὁ Γιαννάκης καὶ ἀπὸ τὴ λύπη του κάθε φθινόπωρον ποὺ φεύγει πάλι...

Κι' ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ δὲν βλέπει τὴν ὥρα ποὺ θὰ τοῦ φέρῃ γράμμα ὁ ταχυδρόμος ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο του Γιαννάκη...

ΤΕΛΟΣ